

DARY 13. SOBOTY — PROJEKT POLSKI

I kwartał 2020 roku • Zbiórka darów: 28 marca • Projekt Diecezji Południowej

Rozbudowa domu modlitwy w Czechowicach-Dziedzicach



Miejscem sobotnich spotkań zboru w Czechowicach-Dziedzicach jest dom modlitwy, który obecnie w niewystarczającym stopniu spełnia potrzeby wspólnoty. Naszym najważniejszym celem jest teraz prowadzenie wszelkiego rodzaju ewangelizacji i docieranie do ludzi ze Słowem Bożym. Pragniemy, by miejsce to stało się otwarte dla każdego, a nie tylko służyło na sobotnie nabożeństwa. W związku z tym pragniemy przystosować ten kościół do potrzeb tutejszego społeczeństwa. Potrzebne są zatem niezbędne fundusze na przebudowę tego obiektu, dlatego bardzo prosimy o wsparcie tej inicjatywy, a wszystkim ofiarodawcom z serca dziękujemy.

Jak złożyć dary?

1. Zebrane dary podczas pierwszej części nabożeństwa zostaną przez skarbnika zboru podzielone po 50% na projekt ogólnościatowy i krajowy.
2. Dar na projekt Czechowice-Dziedzice można złożyć w kopercie, wskazując ten właśnie cel. Dar zostanie w 100% przekazany na ten projekt.
3. Dar na *Rozbudowę domu modlitwy w Czechowicach-Dziedzicach* można również przekazać bezpośrednio na konto Diecezji Południowej: **49 1020 2892 0000 5702 0166 5108**, z dopiskiem: **Rozbudowa domu modlitwy w Czechowicach-Dziedzicach**.

DARY 13. SOBOTY
ROZBUDOWA DOMU MODLITWY
W CZECHOWICACH-DZIEDZICACH

Lekcja 13 — 28 marca

Z PROCHU DO GWIAZD



SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 21 marca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dn 12,1-13; Rz 8,34; Łk 10,20; Rz 8,18; Hbr 2,14-15; J 14,29; Ap 11,3.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Lecz roztropni jaśnieć będą jak jasność na sklepieniu niebieskim, a ci, którzy wielu wiodą do sprawiedliwości, jak gwiazdy na wieki wieczne” (Dn 12,3).

Księga Daniela rozpoczyna się najazdem Nebukadnesara na Judeę i uprowadzeniem jeńców do Babilonii, a kończy się powstaniem Księcia Michała i wyzwoleniem ludu Bożego z mocy eschatologicznego Babilonu. To znaczy, jak wskazuje na to cała *Księga Daniela*, że w końcu, w samym końcu, Bóg dokona tego wszystkiego na rzecz swego ludu.

Jak zauważyliśmy, Daniel i jego towarzysze pozostali wierni Bogu i wykazali się nieprzeciętną mądrością wśród prób i wyzwań czekających ich na wygnaniu. Podobnie wobec ucisku lud Boży w czasie końca pozostanie wierny Bogu, zwłaszcza podczas „takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody” (Dn 12,1). Podobnie jak to było z Danielem i jego przyjaciółmi w Babilonii, wyznawcy Boga będą się wykazywać mądrością i zrozumieniem. Posiądą mądrość nie tylko jako osobistą zaletę, ale w wyniku tej mądrości wykażą się poświęceniem w prowadzeniu innych do sprawiedliwości. Niektórzy umrą albo zostaną zabici, a więc wrócą do prochu, ale zostaną wskrzeszeni do życia w wieczności. Jak powiedział anioł Danielowi, „wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzą się (...) do żywota wiecznego” (Dn 12,2).

Przeczytaj Dn 12,1. Kto zmieni bieg dziejów w czasie końca? Jak Rz 8,34 i Hbr 7,25 pomagają nam zrozumieć, co oznacza ten werset?

Każdy rozdział *Księgi Daniela* do tej pory zaczynał się wzmianką o władcy jakiegoś pogańskiego narodu. 12. rozdział *Księgi Daniela* zaczyna się także wzmianką o władcy, ale w przeciwieństwie do poprzednich rozdziałów tym władcą jest Boski Książę, który powstaje, by wyzwolić lud Boga z rąk Jego wrogów.

Jak zauważyliśmy, studiując 10. rozdział *Księgi Daniela*, Michał to ta sama potężna niebiańska istota, która ukazała się Danielowi nad Tygrysem. Tam ukazał się On jako niebiański przedstawiciel ludu Bożego. Pojawił się także w innych miejscach w *Księdze Daniela* jako Syn Człowieczy (zob. 7. rozdział *Księgi Daniela*), Książę Wojsk (zob. 8. rozdział *Księgi Daniela*) i Pomazaniec-Książę (zob. 9. rozdział *Księgi Daniela*). Tak więc niebiański Michał — którego imię znaczy: *któż jest jak Bóg?* — musi być zidentyfikowany nie jako ktoś inny, ale tylko jako sam Jezus Chrystus.

Istotny jest czas interwencji Michała. Nastąpi ona „w owym czasie” (Dn 12,1). To wyrażenie dotyczy czasu przedstawionego w Dn 11,40-45. Jest to okres trwający od upadku papiestwa w 1798 roku aż do zmartwychwstania sprawiedliwych w czasie końca (zob. Dn 12,2).

Dwie ważne rzeczy dotyczące dzieła Michała można wysnuć z czasownika *powstać*¹ użytego w Dn 12,1 w celu opisanego Jego działania. Po pierwsze czasownik *powstać* przywołuje myśli o zdobyciu władzy przez królów w celu pokonania kogoś i panowania. Czasownik ten budzi przede wszystkim wojskowe skojarzenia. Wskazuje na to, że Michał działa jak wódz wojskowy, który chroni swój lud i prowadzi go w szczególny sposób podczas ostatnich etapów wielkiego boju.

Po drugie czasownik *powstać* wskazuje także na kontekst sądowy. Michał *powstaje*, by działać jako obrońca w niebiańskim trybunale. Jako Syn Człowieczy przychodzi przed Sędziwego, by reprezentować lud Boży podczas sądu śledczego (zob. Dn 7,9-14). Tak więc powstanie Michała przywołuje na myśl elementy militarne i sądowe Jego dzieła. Mówiąc innymi słowy, ma On moc, by pokonać wrogów Boga i autorytatywnie reprezentować lud Boży w niebiańskim trybunale.

Pomyśl, co znaczy fakt, iż Michał powstaje dla nas, także teraz. Jaką nadzieję daje ci to jako grzesznikowi?

¹ Inni tłumaczą ten czasownik następująco: BT — *wystąpić*, BE^G — *nadejść*, BKR — *pojawić się*, NBG — *stanąć* (przyp. red.).

W Dn 12,1 czytamy o tych, którzy zostali wpisani do księgi żywota. Co to znaczy?

Czas interwencji Michała został opisany jako okres bezprecedensowego ucisku. Jest to czas, gdy Duch Boży zostanie odebrany zbuntowanej ludzkości. Wówczas siedem plag ostatecznych, jako wyraz gniewu Bożego przeciwko narodowi, zostanie wylanych na eschatologiczny Babilon (zob. Ap 16,1-21; 18,20-24) i na świecie uwolnione zostaną moce ciemności. Ellen G. White napisała, że w tym czasie „szatan pogrąży mieszkańców ziemi w potężnym końcowym kryzysie. Gdy aniołowie Boży przestaną kontrolować gwałtowne wichry ludzkich namiętności, uwolnione zostaną wszystkie żywioły wojny. Cały świat pogrąży się w upadku potworniejszym niż ten, który nastąpił kiedyś w Jerozolimie”¹.

Ale lud Boży zostanie wybawiony w tym strasliwym czasie, gdyż na sądzie śledczym prowadzonym przed niebiańskim trybunałem zostanie usprawiedliwiony przez Jezusa, Niebiańskiego Najwyższego Kapłana, a imiona Jego wiernych zostały zapisane w księdze żywota.

Aby zrozumieć, co oznacza ta księga, powinniśmy pamiętać, że *Biblia* wymienia dwa rodzaje niebiańskich ksiąg. Jedna zawiera imiona tych, którzy należą do Pana, i jest nazywana księgą żywota (zob. Wj 32,32; Łk 10,20; Ps 69,29; Flp 4,3; Ap 17,8).

Obok księgi żywota *Pismo Święte* wspomina księgi zawierające zapis ludzkich uczynków (zob. Ps 56,9; MI 3,16; Iz 65,6). Są to księgi używane w niebiańskim trybunale w celu określenia poświęcenia człowieka wobec Boga. Są to niebiańskie rejestry (baza danych) zawierające imiona i uczynki wszystkich ludzi. Niektórzy ludzie nie przyjmują do wiadomości, że ich imiona, a zwłaszcza ich czyny, miałyby być zapisane w niebie. Jednak gdy powierzamy siebie Chrystusowi, nasze imiona zostają zapisane w księdze żywota, a nasze złe czyny zostaną wymazane na sądzie. Ten niebiański zapis jest dowodem na sądzie wobec całego wszechświata, iż należymy do Jezusa, a zatem mamy prawo być chronieni w czasie ucisku.

Dlaczego tylko sprawiedliwość Chrystusa przypisana nam jest naszą jedyną nadzieją na to, by nasze imiona zostały zapisane w księdze żywota? Przedstaw swoją odpowiedź podczas pierwszej części nabożeństwa.

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 370.

Przeczytaj Dn 12,2-3. O jakim wydarzeniu jest tu mowa? Dlaczego, zważywszy na nasze zrozumienie śmierci, wydarzenie to ma dla nas tak fundamentalne znaczenie?

Księga Daniela zawiera chyba najbardziej bezpośrednie starotestamentowe nawiązanie do mającego nastąpić zmartwychwstania. Gdy myślimy o tym fragmencie tekstu biblijnego, możemy się z niego nauczyć bardzo ważnych prawd. Po pierwsze, jak wskazuje metafora snu, nie istnieje coś takiego jak nieśmiertelna dusza. Człowiek jest nierozdzielalnym połączeniem ciała, umysłu i ducha. W chwili śmierci osoba ludzka przestaje istnieć — jej ciało obumiera, a świadomość zanika zupełnie wraz z ustaniem funkcji mózgu aż do zmartwychwstania. Po drugie ten fragment księgi wskazuje przyszłe zmartwychwstanie jako odwrócenie tego, co dzieje się w konsekwencji grzechu. Wyrażenie przetłumaczone jako *proch ziemi* (zob. Dn 12,2) w hebrajskim oryginale brzmi dosłownie jako *ziemia prochu* (BI). Ta niezwykła kolejność słów wskazuje na Rdz 3,19, jedyny fragment *Biblii*, w którym słowo *ziemia* poprzedza słowo *proch*. To wskazuje, iż wyrok śmierci ogłoszony po upadku Adama zostanie odwrócony i śmierć nie będzie już panować. Paweł napisał: „Pochłonięta jest śmierć w zwycięstwie!” (1 Kor 15,54).

Przeczytaj Rz 8,18 i Hbr 2,14-15. Dlaczego nie musimy bać się śmierci?

Śmierć kończy ziemską egzystencję. Jednak otrzymaliśmy obietnicę, że śmierć nie będzie miała ostatniego słowa w przypadku wiernych Bożych. Śmierć jest pokonanym wrogiem. Gdy Chrystus rozerwał kajdany śmierci i, powstawszy z martwych, wyszedł z grobu, zadał śmierci decydujący cios. Teraz możemy przenieść wzrok z doczesnej śmierci na wieczne życie, które otrzymamy od Boga w Chrystusie. Ponieważ Michał powstanie (zob. Dn 12,1), ci, którzy należą do Niego, także powstaną z martwych. Powstaną z *ziemi prochu*, by jaśnieć na zawsze jak gwiazdy.

Wśród cierpień i zmagañ życia jaką nadzieję i jakie pocieszenie możemy czerpać z obietnicy ostatecznego zmartwychwstania? Dlaczego tak naprawdę nie liczymy się z innymi?

Przeczytaj Dn 12,4 i J 14,29. Dlaczego *Księga Daniela* miała być zapieczętowana aż do czasu ostatecznego?

Pod koniec ostatniej części *Księgi Daniela* (zob. Dn 10,1-12,4) prorok otrzymuje polecenie zapieczętoowania zwoju aż do czasu ostatecznego. Jednocześnie anioł zapowiada, iż „wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie” (Dn 12,4). Choć niektórzy interpretatorzy wykorzystują ten werset jako domniemaną zapowiedź naukowego i technicznego postępu w świecie, kontekst wydaje się wskazywać, iż badanie i poznanie dotyczy właśnie samej *Księgi Daniela*. Gdy patrzemy wstecz, zauważamy, że *Księga Daniela* pozostawała praktycznie niezrozumiana przez wiele wieków. Być może niektórzy studiowali ją i rozumieli w jakimś stopniu, ale pewne jej zasadnicze przesłania i proroctwa pozostawały tajemnicą. Na przykład prorocze przesłanie dotyczące oczyszczenia świątyni, sądu, tożsamości i działalności małego rogu oraz ramy czasowe tych proroctw były niemal zupełnie niezrozumiałe dla czytelników.

Jednak od czasów reformacji protestanckiej coraz więcej osób studiujących *Biblię* interesowało się *Księgą Daniela*. Mimo to dopiero w czasie ostatecznym księga została ostatecznie odpieczętowana, a jej znaczenie stało się jasne. Jak zauważyła Ellen G. White, „w 1798 roku *Księga Daniela* została odpieczętowana, wzrosła wiedza na temat proroctw i wielu zaczęło głosić uroczystą wieść o zbliżającym się sądzie”¹. „Pod koniec osiemnastego i na początku dziewiętnastego wieku rozbudzone zostało na nowo zainteresowanie proroctwami *Księgi Daniela* i *Apokalipsy Jana*, i to jednocześnie w wielu miejscach na świecie. Studium tych proroctw doprowadziło do powszechnego przekonania, że powtórne przyjście Chrystusa jest bliskie. Wielu interpretatorów w Anglii, Joseph Wolff na Bliskim Wschodzie, Manuel Lacunza w Ameryce Południowej i William Miller w Stanach Zjednoczonych oraz wielu innych badaczy proroctw oświadczyło na podstawie swojego studium proroctw Daniela, że powtórne przyjście Jezusa nastąpi w nieodległej przyszłości. Obecnie to przekonanie stało się siłą napędową ogólnoświatowego ruchu”².

Pomyśl o tym, jak wielką przewagę mamy obecnie, mogąc spojrzeć wstecz na historię i ujrzeć wypełnienie historycznych proroctw *Księgi Daniela*. Jak powinno to pomóc nam ufać Bożym obietnicom?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 220.

² *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1977, t. 4, s. 879.

Przeczytaj Dn 12,5-13. Jak kończy się *Księga Daniela*?

Jest rzeczą ciekawą, że finalna scena ma miejsce nad *rzeką* (lub Tygrysem), miejscem, gdzie Daniel otrzymał ostatnią wizję (zob. Dn 10,4). Jednak słowo użyte tutaj w oryginale (zob. Dn 12,5-7) nie jest powszechnie używanym hebrajskim słowem oznaczającym *rzekę*, ale jest to słowo *jeor*, które zazwyczaj oznacza rzekę Nil! To przywodzi na myśl exodus i wskazuje na to, że jak Pan wyzwołał Izraelitów z Egiptu, tak też wybawi swój lud w czasie końca.

Podane zostały tutaj trzy prorocze okresy. Pierwszy — czas wyznaczony, dwa czasy i pół czasu — odpowiada na pytanie:

— „Kiedy przyjdzie koniec tych dziwnych rzeczy?” (Dn 12,6).

Dziwne rzeczy to wydarzenia przedstawione w wizji zapisanej w 11. rozdziale *Księgi Daniela*, wizji będącej rozwinięciem 7. i 8. rozdziału *Księgi Daniela*. Dokładniej mówiąc, okres ten został wspomniany w Dn 7,25, a następnie w Ap 11,3; 12,6.14; 13,5. Odpowiada on 1260 latom papieskiej supremacji w latach 538-1798. Dn 11,32-35 odnosi się do tego samego okresu prześladowań, choć nie wymienia dokładnego czasu jego trwania.

Dwa kolejne wymienione okresy — 1290 lat i 1335 lat — odpowiadają na pytanie: „Jakiż jest koniec tych rzeczy?” (Dn 12,8), zadane przez Daniela mężowi obleczonemu w szatę lnianą. Oba te okresy zaczynają się wraz z usunięciem *codziennej* i ustanowieniem *obrzydliwości spustoszenia*. Z lekcji dotyczącej 8. rozdziału *Księgi Daniela* dowiedzieliśmy się, że *codzienna* oznacza stałe wstawienictwo Chrystusa, które zostało zastąpione fałszywym systemem kultowym na ziemi. Tak więc ten proroczy okres powinien się rozpocząć w 508 roku, gdy Chlodwig, król Franków, nawrócił się na katolicyzm. To ważne wydarzenie otworzyło drogę do połączenia Kościoła i państwa, co było charakterystyczną cechą średniowiecza. Tak więc 1290 lat zakończyło się w 1798 roku, gdy papież został aresztowany na rozkaz francuskiego cesarza Napoleona. Ostatni proroczy okres wymieniony w *Księdze Daniela* — 1335 lat — kończy się w 1843 roku. Był to czas rozpoczęcia kulminacyjnej fazy ruchu millerowskiego kładącego nacisk na studiowanie biblijnych proroctw. Był to czas oczekiwania i nadziei na rychłe powtórne przyjsię Jezusa.

W całej *Księdze Daniela* widzimy dwa elementy rzeczywistości: (1) prześladowanie ludu Bożego oraz (2) ostateczne Jego usprawiedliwienie i ocalenie. Jak to pomaga nam dochować wierności Bogu bez względu na doraźne konsekwencje?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Poselstwo zbawienia miało być głoszone we wszystkich stuleciach; jednak to poselstwo [Ap 14,6-7] stanowi część ewangelii, jaka ma być głoszona jedynie w dniach ostatecznych, ponieważ jedynie dla tego czasu prawdziwe jest określenie, że nadeszła godzina sądu. Widać to szczególnie wyraźnie na przykładzie *Księgi Daniela*. Proroka poproszono, aby tę część proroctwa, która dotyczy dni ostatnich, zamknął i zapieczętował »aż do czasu ostatecznego« (Dn 12,4). Opierające się na wypełnieniu tych proroctw poselstwo dotyczące sądu nie miało być głoszone, dopóki nie nastanie ten czas. Jednak wraz z nastaniem czasu końca, jak pisze Daniel, »wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie« (Dn 12,4).

Apostoł Paweł ostrzegł Kościół, aby nie oczekiwał powrotu Chrystusa w swoich czasach: »[Dzień ten nie nadejdzie] — pisze — dopóki nie przyjdzie najpierw odstępstwo i nie objawi się człowiek grzechu, syn zatracenia« (2 Tes 2,3 BT). Nie można więc oczekiwać powrotu naszego Pana, zanim nie pojawi się odstępstwo i długi okres panowania *człowieka grzechu*. Ten ostatni, określany również jako »tajemnica bezbożności« (2 Tes 2,7 BT), »człowiek niegodziwości, syn zatracenia« (2 Tes 2,3), symbolizuje papieństwo, które według proroctwa miało sprawować swoje rządy przez 1260 lat. Okres ten dobiegł końca w 1798 roku. Przyjście Chrystusa nie mogło zatem nastąpić przed tą datą. Ostrzeżenie Pawła dotyczy całego chrześcijaństwa do roku 1798. Po tej dacie ma się rozpocząć głoszenie wieści o powtórny przyjściu Chrystusa”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jakie niebezpieczeństwo wiąże się z nieuprawnionym wyznaczaniem dat dotyczących wydarzeń czasu końca? Co dzieje się z wiarą wielu ludzi, gdy te przepowiadane wydarzenia nie następują zgodnie z przepowiednią? Jaka ważna zasada jest zawarta w słowach Jezusa zapisanych w J 14,29 i jak pomaga nam ona zrozumieć sposób używania proroctwa z korzyścią dla naszego duchowego rozwoju oraz unikania pułapki tworzenia fałszywych przepowiedni czy wierzenia w nie?

2. Co w naszych czasach — cechujących się błyskawiczną komunikacją i zdumiewającym rozwojem nauki i techniki, które nie zawsze są dobre dla nas — czyni pojęcie czasu „ucisku, jakiego nigdy nie było” (Dn 12,1), nietrudnym do wyobrażenia?

3. Omówcie wasze odpowiedzi na ostatnie pytanie z poniedziałkowej części lekcji dotyczące tego, jak ewangelia, czyli wielka prawda o sprawiedliwości Chrystusa, jest naszą jedyną nadzieją na zapisanie nas w księdze żywota. Na co moglibyśmy liczyć bez tej nadziei?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 219-220.